

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ronny Rohart

Strona pozwana: Federale Pensioendienst

Sentencja

Artykuł 4 ust. 3 TUE w związku z Regulaminem pracowniczym urzędników Unii Europejskiej, ustanowionym rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiającym regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz wprowadzającym środki mające czasowe zastosowanie do urzędników Komisji, zmienionym rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego przy ustalaniu uprawnień emerytalnych pracownika, który był zatrudniony w charakterze pracownika najemnego w tym państwie członkowskim, zanim został urzędnikiem Unii Europejskiej, a po zostaniu urzędnikiem Unii odbył obowiązkową służbę wojskową w tym państwie członkowskim, odmawia się temu pracownikowi uznania okresu odbytej służby wojskowej za równoważny okresowi rzeczywistego świadczenia pracy w charakterze pracownika najemnego, do czego miałby prawo, gdyby w chwili powołania do odbycia tej służby lub przez co najmniej jeden rok w ciągu trzech lat następujących po zwolnieniu ze służby wojskowej był objęty formą zatrudnienia podlegającą krajowemu systemowi emerytalnemu.

(¹) Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Oldenburg — Niemcy) — NK

(Sprawa C-231/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Transport — Transport drogowy — Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 — Rozporządzenie (UE) nr 165/2014 — Obowiązek używania tachografów — Odstępstwo w odniesieniu do pojazdów wykorzystywanych do przewozu żywych zwierząt z gospodarstw na miejscowe targowiska i z powrotem lub z targowisk do miejscowych rzeźni)

(2019/C 131/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Oldenburg

Strona w postępowaniu głównym

NK

przy udziale: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Sentencja

Wyrażenie „miejscowe targowiska” znajdujące się w art. 13 ust. 1 lit. p) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. należy tak interpretować, iż nie może ono oznaczać ani transakcji dokonywanej między hurtowym sprzedawcą bydła i

prowadzącym gospodarstwo rolne, ani samego hurtowego sprzedawcy bydła, wobec czego zakres stosowania odstępstwa przewidzianego w tym przepisie nie może być rozszerzony na pojazdy transportujące żywe zwierzęta bezpośrednio z gospodarstw do miejscowych rzeźni.

(¹) Dz.U. C 221 z 25.6.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko TC

(Sprawa C-492/18 PPU) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania — Artykuł 12 — Pozostawienie osoby w areszcie — Artykuł 17 — Terminy na podjęcie decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania — Ustawodawstwo krajowe przewidujące zawieszenie z urzędu środka detencyjnego po 90 dniach od zatrzymania — Wykładnia zgodna — Zawieszenie terminów — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 6 — Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego — Rozbieżne wykładnie — Jasność i przewidywalność)

(2019/C 131/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strona w postępowaniu głównym

TC

Sentencja

Decyzję ramową Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który przewiduje ogólny i bezwarunkowy obowiązek zwolnienia osoby poszukiwanej i zatrzymanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania po upływie terminu 90 dni od jej zatrzymania, w przypadku gdy istnieje bardzo poważne ryzyko ucieczki tej osoby, którego nie można zmniejszyć do dopuszczalnego poziomu poprzez zastosowanie odpowiednich środków.

Artykuł 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu pozwalającemu na pozostawienie w areszcie osoby poszukiwanej po upływie terminu 90 dni, na podstawie wykładni tego przepisu krajowego, zgodnie z którą wspomniany termin jest zawieszany w przypadku, gdy wykonujący nakaz organ sądowy postanawia albo skierować do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, albo poczekać na odpowiedź na złożony przez inny wykonujący nakaz organ sądowy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, albo też odroczyć przyjęcie decyzji o przekazaniu ze względu na to, że w wydającym nakaz państwie członkowskim może istnieć rzeczywiste ryzyko nieludzkich lub poniżających warunków pozbawienia wolności, w zakresie w jakim wykładnia ta nie zapewnia zgodności wspomnianego przepisu krajowego z decyzją ramową 2002/584 i charakteryzuje się rozbieżnościami, które mogą prowadzić do odmiennych okresów pozostawienia w areszcie.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.